

แม่เป็นผู้เลี้ยงดู!

อ.ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

ในประเทศไทยของเรานั้น วันแม่ คือวันที่ 12 สิงหาคม ของทุกปี เพราะเราถือเอาวันเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เป็น “วันแม่แห่งชาติ”

สำหรับชาวอเมริกันนั้น วันแม่ ถูกกำหนดขึ้นโดยเริ่มจากนาง แอนนา เอ็ม จาร์วิส คุณครูที่รัฐ พิลาเดลเฟีย เป็นผู้ผลักดันให้มีการกำหนดวันแม่ขึ้นในสหรัฐอเมริกา หลังจากนั้นอีก 2 ปีในปี ค.ศ.1914 หรือ พ.ศ.2457 ประธานาธิบดี วูดโรว์ วิลสัน ก็ได้ประกาศให้ วันอาทิตย์ที่ 2 ของเดือนพฤษภาคมของทุกปี เป็นวันแม่ของชาวอเมริกัน!

ถึงแม้ว่า วันแม่ไทยกับวันแม่อเมริกัน จะคนละวันกัน! แต่แท้จริงแล้วไม่ว่าจะเป็นคนชนชาติใด หรือภาษาใดต่างล้วนแต่ซาบซึ้งในพระคุณของมารดาของตนทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าพวกเขาอาจจะสำแดงความซาบซึ้งนั้นออกมาในรูปแบบ และวันเวลาที่แตกต่างกันเท่านั้น!

คงจะเป็นเพราะว่า คนในทุกชนเผ่าต่างได้ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ผู้เป็นแม่นั้นได้แบกครรภ์ด้วยความยากลำบาก และยิ่งยากลำบากมากขึ้นกว่านั้นหลายเท่า ในการเลี้ยงดูทารกที่คลอดออกมาจากครรภ์ ให้เจริญเติบโต จนเติบโตใหญ่เอาตัวรอดได้ในโลกกว้าง! และสิ่งหนึ่งจากกายของแม่ที่เลี้ยงดูและเสริมสร้างให้ลูกน้อยเจริญเติบโตคือ “น้ำนมแม่” ซึ่งเปรียบประดุจอาหารชั้นเลิศและวิเศษที่สุดของมวลมนุษย์ อันอุดมด้วยคุณค่าที่เปี่ยมด้วยความรักเอื้ออาทรของผู้เป็นแม่

จึงกล่าวได้ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ให้เราเกิดขึ้นในครรภ์ของคุณแม่ของเรา และจากนั้นคุณแม่ ก็เป็นผู้รับเลี้ยงดูเราต่อจากพระเจ้า!

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะก่อนคลอดหรือหลังคลอด ทั้งคุณและผมต่างก็จำเป็นต้องพึ่งพิงในพระเจ้าอยู่ดี!

เหมือนดังที่กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า... “ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา” (สดุดี 22:10)

วันหนึ่ง “นิมิตรา” หรือ “เลิฟ” ลูกสาวคนเล็กของผมกลับบ้าน พร้อมกับผลงานเป็นบทกลอนภายใต้ชื่อชื่อว่า “แม่เป็นผู้เลี้ยงดู” แล้วยื่นส่งให้กับผู้เป็น แม่ พร้อมยิ้มกล่าวว่า “สุขสันต์วันแม่ค่ะ”

เมื่อภรรยาของผมเปิดออกอ่าน ผมเห็นเธอนึกยิ้มจนแก้มแทบปริ

ผมเลยหยิบฉวยมาอ่านดู พบใจความซึ่ง ๆ ก็นึกใจที่ผู้เป็นลูกสาวกำลังสื่อสารกับผู้เป็นแม่ ดังนี้

“แม่ เป็นผู้เลี้ยงดูฉัน ลูก
ความพันผูกที่ ลูก ได้ใช้รักแท้
ความรักที่มีให้ไม่ผันแปร
ความประพฤติที่ควรแก่แม่เปลี่ยนแปลง

แม่เป็นผู้ผู้อบรมบ่มนิสัย
สิ่งใด ลูก ไม่เข้าใจแม่ชี้แจง
คอยช่วยเหลือกำลังให้มีแรง
รักที่ให้ไม่เคยแสสร้งแก้งทำเลย

ยามเมื่อ ลูก ทำผิดก็คิดสอน
ลูก เดือนร้อน แม่ ก็ไม่นิ่งเฉย
ยามเมื่อ ลูก ทำดีก็ชมเชย
ลูก เปรียบเปรย แม่ นั้นตั้งชีวิต

แม่ อุทิศทุ่มแรงทั้งกายใจ
เพื่อต้องการจะให้ ลูก สุขี
ลูก อยากแทนด้วยการทำความดี
ให้ แม่ มีความสุขตลอดไป

ผู้ที่ให้กำเนิดเกิดเรามา
คือมารดาผู้ยอมพลีชีวิตให้
สอนให้เป็นคนดีเมื่อเติบโตใหญ่
ทุ่มเทใจและกายเลี้ยงดูเรา

แม่ เป็นครูคนแรกที่สอนสั่ง
คอยปลูกฝังสิ่งดีจนแก่เฒ่า
ผู้เป็น ลูก ได้เรียนรู้แต่ยังเยาว์
เพราะ แม่ ฝึ้อบรมตลอดเวลา

ลูก อยากจะแบ่งเบาะภาระให้
เรียนตั้งใจไม่ให้ แม่ ต้องว่า
เลี้ยงดู แม่ ยามแม่แก่ชรา
ทดแทนวันเวลาที่อแง

ลูก รู้ซึ่งพระคุณ แม่ หนักหนา
ลูกก้าวมาถึงจุดนี้ได้เพราะ แม่
เวลา ลูก เจ็บป่วยก็ดูแล
ขอตอบแทนพระคุณ แม่ ที่เลี้ยงดู”

เมื่อพิจารณาถึงความของบทกลอนนี้แล้ว ผมกล้าเป็นพยานได้ว่า สิ่งที่ลูกของผมเขียนพรรณานาถึงคุณแม่ของเขานั้น ล้วนแล้วแต่เป็นความจริงทั้งสิ้น เพราะผมรู้จัก ผู้หญิงคนนี้มีมาราว 31 ปี และได้แต่งงานอยู่กินกับเขามาร่วม 24 ปีแล้ว!

ผมยืนยันได้ว่า เธอเป็นแม่ ที่เลี้ยงดูลูก ๆ ได้อย่างน่าทึ่งอย่างจริง ๆ! เธอเป็น แม่ ที่คอยอบรมบ่มนิสัยและคอยเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมของลูกให้อยู่ในทางของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา!

เธอเป็น แม่ ที่คอยชี้แจงในยามที่ลูกไม่เข้าใจในบทเรียนหรือในความเชื่อ!

เธอเป็น แม่ ที่อุทิศทุ่มเททั้งกายใจ เพื่อช่วยลูก ๆ ให้ฟันฝ่าผ่านพ้นยามวิกฤต!

อย่างเช่นในตอนที่คุณสาวคนี่ของผมสอบตกในช่วงประถมต้น จนต้องย้ายไปทั้งโรงเรียน! เพราะทั้งพ่อทั้งแม่จบปริญญาโท แต่ลูกสาวสอบตก!

เธอเป็นผู้เป็น แม่ ถึงกับยอมเสียสละทุกอย่าง แม่แต่อาชีพการงานที่รัก เพื่อช่วยลูกน้อยของเธอ

จนในที่สุด เวลาที่ ลูกสาวคนเล็กนี้ ผ่านพ้นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนั้นมาได้เป็นอย่างดี!

เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้ากับความรักของผู้เป็นแม่โดยแท้!

ในขณะที่คุณผู้อ่านกำลังอ่านบทความนี้ ลูกสาวคนเล็กของผมคนนี้ คงกำลังเดินทางไปสหรัฐอเมริกา ในโครงการแลกเปลี่ยนของสมาคม AFS เป็นเวลาหนึ่งปี แต่สิ่งดังกล่าวนี้จะเป็นไปไม่ได้เลย ถ้าเด็กคนี่ไม่มี “พระเจ้า” และคุณ “แม่” ที่รักเธอมาก พอที่จะทำทุกอย่างในการทุ่มเทและปลุกฝังเธอในทางที่ควรจะไป!

ผมก็ได้แต่หวังว่า ในวันหนึ่งข้างหน้า เมื่อลูกสาวคนนี่เติบโตใหญ่ และคุณแม่ของเธอแก่ชรา เธอจะกระทำตามบทกลอนที่เธอประพันธ์ไว้นั้นคือ “เลี้ยงดูแม่ยามแม่แก่ชราทดแทนวันเวลาที่อแง”!

คุณผู้อ่านที่รักครับ! ถ้าหากวันนี้ คุณแม่ของคุณยังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าจะแก่ชราแล้วหรือไม่ คุณไม่จำเป็นต้องรื้อรถที่จะทดแทนพระคุณของท่าน!

อย่าให้ท่านต้องคร่ำครวญอย่างท้อแท้และสิ้นหวัง ดังกลอนบทหนึ่งที่ว่า...

“ขามมีกิจ หวังให้เจ้า ฝ้ารับใช้

ขามป่วยไข้ หวังให้เจ้า ฝ้ารักษา

ขามถึงคราว ล่วงลับ คับชีวา

หวังให้เจ้า ปิดตา คราสใจ”

ท้ายนี้ ขอให้คุณรำลึกถึงคำเตือนจากพระวณะของพระเจ้าที่ว่า... “ให้ลูกหลานนั้นหัดปฏิบัติหน้าที่ทางศาสนาโดยปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อนและให้ตอบแทนคุณบิดา มารดา เพราะว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า!” (1 ทิโมธี 5:4)

วันนี้คุณได้ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยเช่นนี้แล้วหรือยัง?

ถ้ายัง! รีบวางมือจากงานทุกอย่างที่คุณกำลังกระทำอยู่แม้แต่งานที่คุณเรียกว่า “งานรับใช้พระเจ้า” แล้วรีบไปทำดีต่อคุณแม่ของคุณ ในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของคุณ.....